

**Комунальний заклад вищої освіти
«Дніпровська академія неперервної освіти»
Дніпропетровської обласної ради»**

МАТЕРІАЛИ

**Всеукраїнської науково-практичної
конференції з міжнародною участю**

«ПІСЛЯДИПЛОМНА ОСВІТА ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ: ІСТОРІЯ ТА ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ»

17 грудня 2019 року

м. Дніпро

Редакційна колегія:

Сиченко В.В. доктор наук з державного управління, професор, ректор комунального закладу вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради».

Романенко К.М. доктор наук з державного управління, доцент, декан факультету менеджменту та освітніх інновацій комунального закладу вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради».

Р 34 «Післядипломна освіта Дніпропетровщини: історія та виклики сьогодення»: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю (17 грудня 2019 року, м. Дніпро) / за ред. Сиченка В.В., Романенко К.М. Дніпро: КВНЗ «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради», 2019. – 334 с.

Збірник містить матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Післядипломна освіта Дніпропетровщини: історія та виклики сьогодення». У працях авторів висвітлено досвід практичного управління закладом освіти; державно-громадське управління освітою; європейський досвід управлінських інновацій, проблеми професійного розвитку в системі післядипломної освіти в Україні.

УДК 378.046-021.68 (477.63)

Матеріали подаються в авторській редакції, відповідальність за точність викладених у публікаціях фактів несуть автори.

© КЗВО «Дніпровська академія
неперервної освіти», 2019

ЗМІСТ

Агачева Ю.А. Ефективність міжособистісної взаємодії чинниками атракції	7
Алб О.М. Підготовка та підвищення кваліфікації викладачів	10
Аракчєсва В.Р. Управління розвитком життєвої компетентності особистості	14
Бажан Л.В. Проектна робота гімназії з громадськими організаціями	20
Безена І.М. Трансформації післядипломної освіти і самоосвіта вчителя гуманітарної дисципліни школи	23
Березинський В.П., Миронов О.С. Управління якістю освітнього процесу	27
Боднар О.С. Управління адаптацією молодого педагога у закладі загальної середньої освіти	31
Бойченко Н.М. Етика та біоетика як невід’ємні складові післядипломної освіти викладачів ЗВО	34
Бондаренко В.Б. Державно-громадське управління освітою і його етнічний аспект	37
Братаніч Б.В. Гуманістичний підхід у післядипломній педагогічній освіті	40
Важницька Т.В. Використання інформаційних технологій в управлінні закладом освіти	43
Варламова Ю.В. Професійний розвиток педагога: навчання упродовж життя	51
Васараб-Кожушна Л.Д. Управлінські аспекти післядипломної освіти	54
Василенко Ю.В. Сучасна післядипломна освіта лікарів: безперервний професійний розвиток	57
Ващенко Л.Л. Інформаційні технології в управлінні закладом загальної середньої освіти	61
Великодна Є. М. Розвиток інформаційної компетентності педагогів в системі неперервної освіти	65
Висоцька О.Є. Післядипломна освіта та освіта дорослих: до етимології понять	69
Вільхова Т.В., Ткаченко В.П. Освітній маркетинг в системі освіти	71
Вознюк Л.В., Тоточенко Т.В. Розвиток професійної надійності керівників Нової української школи	74
Волокітіна Н.Ю. Підготовка керівників закладів середньої освіти в системі післядипломної освіти до роботи з органами місцевого самоврядування	78
Галкіна О.І. Підготовка та підвищення кваліфікації викладачів. Самоосвіта	80
Гнатович О.В. Використання інформаційних технологій в управлінні закладом освіти	87
Гнутова О.М., Таран Л.В. Маркетинг в освітній діяльності	95
Гончаренко О.А. Автономія університету	101

Горішна О.М. Використання механізмів лідерства в управлінні змінами	104
Григорова Н.В. Модернізація освіти у німецькомовному європейському просторі	107
Гузенко Т.Л., Чабан М.А. Європейський контекст управлінських інновацій в освіті України	109
Добрянська О.М. Деякі аспекти державно-громадського управління освітою	111
Жорова І.Я. Система післядипломної освіти як середовище професійного розвитку педагога	114
Завидович В.В. Військова магістратура в забезпеченні підготовки офіцера-професіонала	116
Іваніна Н.В. Підготовка та підвищення кваліфікації викладачів	120
Іващенко Л.А. Маркетинговий підхід до організації освітнього процесу в закладі загальної середньої освіти	125
Каліберда Л.О. Управління закладом освіти: теоретично – методологічний аспект	129
Камишан І.С. Поняття якості освіти в умовах сьогодення	133
Кардаш І.В. Управління та інновації в освіті: проблеми та перспективи	137
Кирильчук Л.В. Саморозвиток особистості керівника закладу освіти	140
Кірман В. К. Підходи до формування змістового наповнення фахового компоненту курсів післядипломної освіти вчителів природничо-математичних дисциплін	144
Клименко В.П. Креативність у структурі педагогічної діяльності	146
Ковалець І.І. Використання ІКТ в управлінській діяльності керівника ЗНЗ	150
Кондратьєва А.В. Нова українська школа: сучасні аспекти управління закладом освіти	155
Кондрашов М.М. Управління процесом оволодіння іноземною мовою в системі підготовки педагогів до інноваційної діяльності.	158
Конюхова Н.М. Управління закладом освіти на етапі реформування	164
Костючков С.К. Специфіка професійної підготовки соціального педагога в центрі післядипломної освіти сучасного вітчизняного університету	168
Коча І.А. Формування здоров'язбережувальної компетентності молодших школярів в умовах нової української школи	171
Кочерга Є.В. Ресурси для професійного розвитку педагогів: здоров'язбережувальні аспекти	174
Култаєва М.Д. Педагогічні університети і безперервна педагогічна освіта	177
Лаврова Л.В., Куций А.М. Розвиток здоров'язбережувальної компетентності педагога в системі неперервної освіти	181
Лисогор В.П. Модель сучасного вчителя	183
Литвинов Є. Післядипломна педагогічна освіта в андрагогічному вимірі	187

Літошенко І.А. Управління закладом освіти :методологічний аспект	190
Лубенська І.Г. Методична робота в школі як одна з ланок професійного розвитку педагогічних працівників	193
Майданенко С.В. Сучасний менеджмент в освіті	196
Малихіна Л.І. Використання інформаційних технологій в управлінні закладом освіти	198
Мироненкова О.А., Мамедова І.О. Неперервна освіта, як основний чинник компетентнісно-деонтологічного становлення педагогічного працівника	202
Миронова Р.М. Вплив освіти на формування якісного рівня людського капіталу	205
Мірошніченко В.І. Методичні аспекти організаційно-управлінської діяльності у вищому військовому навчальному закладі	209
Моїсєєв С.О. Інновації на конкурсних уроках фізичної культури	212
Молочний В.В. Компетентнісний підхід до професійного розвитку сучасного менеджера освіти	214
Мусієнко В.С. Формування особистісно орієнтованого середовища сучасного закладу дошкільної освіти засобами музейної педагогіки	218
Наказний М.О. Структурна модель моніторингу якості освіти: заклад загальної середньої освіти	221
Натха С.М. Професійний розвиток вчителів: виклики сьогодення	224
Осмоловська Т.М. Механізми публічного управління в контексті євроінтеграційних процесів	227
Петровська О.М. Управління закладом освіти: теоретико-методологічний аспект	233
Пивоваров С.Г. Управління проектами як інструмент професійного розвитку службовців місцевого самоврядування для ефективного розвитку територій	237
Примакова В.В. Організація безпечного середовища в закладі загальної середньої освіти	240
Прокопенко І.Ф. Під знаком Сковороди: традиція і сьогодення української педагогічної освіти	243
Прядка-Іщенко А.В. Стилї керівництва закладом загальної середньої освіти	245
Резніченко Л.Г. Підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування: проблеми та перспективи	248
Рибкіна С.О. Зарубіжний досвід державно-громадського управління освітою	251
Романенко М.І. Післядипломна педагогічна освіта як складова моделі неперервної освіти	254
Романенко К.М. Моделювання у післядипломній педагогічній освіті	257
Рябоконт О.А. Кроссенс як засіб візуалізації уроків біології	260
Савельєва Н.В. Підвищення професійної компетентності практичних психологів та соціальних педагогів щодо тренінгової роботи	262
Савченко В.А. Розвиток професійної майстерності вчителів фізичної	265

культури в системі неперервної педагогічної освіти	
Сагуйченко В.В. Трансформація освіти: виклики та ризики реформування	268
Самсонова Я.І., Дуднік В.С. Неформальна освіта як складова системи неперервної освіти	270
Світич С.А. Практичні аспекти взаємодії з соматично ослабленими учнями початкових класів	272
Сиченко В.В. Менеджмент як інноваційна модель управління післядипломною освітою	275
Скоробогатов А.В. Розвиток професійної майстерності вчителів природничих дисциплін	278
Сокол Т.Ф. Управління та інновації в освіті: проблеми та перспективи	281
Соколова Е.Т. Етичні аспекти прийняття управлінських рішень в умовах діяльності закладу освіти	286
Струкова Т.А. Особливості післядипломної педагогічної освіти працівників дошкільних закладів	288
Тарабасова Л.Г. З дитячого садка до НУШ	291
Троцько Г.В. Школа і життєтворчість у сучасних соціокультурних контекстах	295
Фесенко О.С. Формування особистісного компонента професійної компетентності педагогічних працівників у контексті нової української школи	298
Фінін Г.І. Професійна освіта та виклики мультикультуралізму	301
Харлаш Л.М. Ергономічний аспект професійних компетентностей сучасного вчителя	303
Цимбал О.І. Державно-громадське управління освітою: проблеми та перспективи	307
Черепанова С.О. Філософія освіти і педагогіка: стратегічні імплікації	310
Шабасєва Л.М. Бенчмаркінг як умова професійно-педагогічної самореалізації в системі неперервної освіти	313
Шапран Л.О., Мартиненко О.М. Внутрішня система забезпечення якості освіти	316
Шинкаренко В.В. Використання інформаційних технологій в управлінні закладом освіти	319
Шинкаренко І.О. Сучасні методи викладання в системі післядипломної освіти	321
Щербакова О.В. Особливості новітніх тенденції сучасного менеджменту в управлінні закладом освіти	323
Відомості про авторів	327

Проте, сучасні тенденції в освітній галузі в Україні, все більше переконують, що успішність здійснення управлінської діяльності в процесі змін залежать від таких притаманних особистих рис управлінської майстерності, як здатність бачити перспективу та діяти на випередження; у своїй діяльності використовувати наукові методи, підходи та інформаційно-комунікаційні засоби; використовувати компетентнісний підхід при вирішенні завдань та обирати оптимальний варіант управлінського рішення; ефективно взаємодіяти з командою та вміло організовувати й направляти її діяльність, з врахуванням індивідуально-психологічних рис співробітників.

Список використаних джерел:

1. Лопушинський І. Формування лідера закладу загальної середньої освіти в контексті реалізації Закону України «Про освіту». Психолого-педагогічні і суспільно політичні засади формування та розвитку лідерського потенціалу. Лідер. Еліта, 2018. № 1. С. 23-30.
2. Сергеева Л. М., Кондратьєва В. П., Хромей М. Я. Лідерство: навч. посібн. Івано-Франківськ.: «Лілея - НВ», 2015. 296 с.

ГРИГОРОВА НАДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

МОДЕРНІЗАЦІЯ ОСВІТИ У НІМЕЦЬКОМОВНОМУ ЄВРОПЕЙСЬКОМУ ПРОСТОРИ

Німецькомовний освітній простір, порівняно з іншими європейськими регіонами виявився найбільш консервативним у просуванні освітніх реформ. Цьому не в останню чергу сприяло специфічно німецьке розуміння цілі і призначення освіти (Bildung) із семантиками формування і оновлення. Це дається взнаки на рівні метатеоретичної рефлексії, так і на рівні конкретних освітніх стратегій і практик. У сучасному німецькому філософсько-освітньому дискурсі представлені обидва підходи. Нерідко вони тісно переплетені між собою, утворюючи своєрідний синтез кантівської та гегелівської парадигм у їхніх сучасних та постсучасних модифікаціях. При цьому, як буде показано нижче, переважають кантівські трансформації.

Домінування кантівських настанов та орієнтирів у сучасному німецькому філософсько-освітньому дискурсі почасти пояснюється викликами з боку глобалізації, яка змушує розглядати національні стратегії розвитку освіти з позицій світового суспільства (А.Тремль, П. Слотердайк, Г.-Е. Теннорт, Р. Штіхве). Освітня політика, витримана у межах цієї парадигми, зберігає неогуманістичні орієнтири. Поєднуючи макро- і мікрівиміри освітніх реформ. При цьому ураховується перспектива становлення суспільства знань на структурній та культурній основі інформаційного суспільства та світового громадянського суспільства, але у його німецькому розумінні, закладеному В.Гумбольдтом і Гегелем. Освітня політика, витримана у річищі кантіанських трансформацій, характеризується комплементарним поєднанням курсу на наднаціональну інтеграцію освітніх систем (перспектива людства) і окремої людини. Легітимація цієї політики ґрунтується на розрізненні між державою, спільнотою і суспільством [1, с.30-31].

Гегелівські трансформації, покладені в основу освітньої політики характеризуються приматом загального, у констеляціях якого освіта і виховання підпорядковуються ідеологічним імперативам. Освітній ідеал, витриманий у дусі неогегельянства, був запропонований ще Е.Шпрангером і застосовувався у Німеччині як освітньо-політичний орієнтир у 20-30-х рр.. минулого століття. У сучасних та постсучасних трансформаціях гегелівської парадигми спостерігається парадоксальна ситуація, коли гегелівська настанова «навчатись загальному» трансформується у тезу про «загальну користь неосвіченості. Так. На думку А. Буррі «високий рівень освіти загрожує свободі та демократії»[2, с.36-37]. Головним аргументом, який наводить автор, є спеціалізація і диференціація системи освіти, підпорядкована інтересам економіки, внаслідок чого нібито втрачається свобода індивіда.

Німецький досвід обґрунтування освітньої політики не обмежується зіткненням цих парадигм та пошуками консенсусної основи між ними. Ці суперечки радше пожвавлюють інтерес громадськості до проблем освітньої політики, яка із середини суспільства визначає пріоритети розвитку освіти і

вносить свої корективи до освітньої політики.

Список використаних джерел:

1. Benner Dietrich. Warum öffentliche Bildung in Demokratien nicht politisch fundiert werden kann // Bildungstheorie in der Diskussion. – Freiburg: Verlag Karl Alber. 2012. – S. 13-35.
2. Burri Alex Vom allgemeinen Nutzen der Ungebildetheit, oder warum Bildung der Freiheit und Demokratie schadet // Bildungstheorie in der Diskussion. – Freiburg: Verlag Karl Alber. 2012. – S. 36-43.

**ГУЗЕНКО ТЕТЯНА ЛЕОНІДІВНА,
ЧАБАН МАРИНА АНАТОЛІЇВНА**

**ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КОНТЕКСТ УПРАВЛІНСЬКИХ ІННОВАЦІЙ В
ОСВІТІ УКРАЇНИ**

Система вищої освіти в Україні є одним із основних елементів життєдіяльності держави. Саме до цієї галузі розвитку суспільства висуваються серйозні вимоги щодо відповідності рівня євроінтеграційних процесів. Внаслідок самобутнього та унікального розвитку країн, склалося так, що у кожної свої традиції, правові звичаї. У кожної своя правова культура та правовий менталітет. Правова система публічного управління України характеризується рядом ознак, з поміж яких можна виділити такі як стійкість, цілісність, структурна впорядкованість суб'єктів права за допомогою джерел права, за допомогою якісної взаємодії яких досягається результат, а саме належний правопорядок та розвиток суспільства [4].

Однозначно, така система забезпечує формалізовані процеси освіти, які організовуються та контролюються державою і є прямим проявом дії адміністративних механізмів. Світова глобалізація освіти та студентська мобільність призвели до диверсифікації постачальників освітніх послуг, створюючи необхідність в посиленні якості вищої освіти. Інтеграція України до європейського освітнього простору ставить вимогу консолідованого поєднання у цьому процесі адміністративного і свободного вибору [3].